

Bir Dostu Kaybetmek Ne Kadar Acıdır

– nurşan · 25 Mayıs 2015

BİR DOSTU KAYBETMEK NE KADAR ACIDIR!

Bir kadın için en huzur bulduğu yer evidir şüphesiz.İşten eve geldiğinizde evinizin kapısını açıp antreye attığınız ilk adımda hissettiğiniz o rahatlama duygusunu tarif etmek imkansızdır.Tabii arkanızdan .kapıyı öyle hızlı kapatırsınız ki işinizin bütün stresi de eve girmeden dışarıda kalır.

Çalıştığınız için genellikle akşam üstleri ya da hafta sonları çalınır kapınız..Bazen karşı komşunuz Ayşe Teyze pişirdiği o mis gibi bazlamalardan birkaç tanesini uzatır aralanan kapıdan.Kapının açılmasıyla birlikte yürekler de açılır birbirine.Birkaç dakikalık bir zaman dilimine sığdırılır dertler, sıkıntılar ,sevinçler ,mutluluklar.Sonra yüzlerdeki gülümsemeyle kapı yavaşça kapatılır.

Hayat komşularımızla dostlarımızla güzeldir.Aileden bahsetmiyorum Çünkü bir insanın ailesindeki üyeler zaten onun dostlarıdır,sırdaşlarıdır...

Konu dostlardan açılmışken dostla içilen kahvenin kırk yıl hatırı olduğunu da hatırlatmadan geçemeyeceğim. Neyse ben size son tanıştığım dostlarımdan birinden bahsedeceğim.Onunla süpermarketin hengameden uzak تنها bir kösesinde tanıştık.Üzerindeki yeşil elbisesi dikkatimi çekti önce .Sonra da yalnızlığı belki beni ona itti.Ayaküstü konuştuk havadan sudan bahanelerle. Sonra onu bir akşamüstü balkonda kahve içmeye davet ettim.Kahvelerimizi yudumlarken başladı hayat hikayesini anlatmaya.Sokakta mendil satarak geçirdiği çocukluğundan bahsetti.Kış gününde sokaklarda mendil satan o çocuğun elleri önce benim ellerimi sonra yüreğimi üşüttü.Güneş herkesin üzerine aynı doğmuyor bu hayatta.

Dostluğumuz ilerledi o bana açıldıkça ..Her gün aynı saatlerde buluşmaya başladık Bazen bir . parkta,bazen otobüs durağında bazen tren yolculuğunda bazen de yemek yaparken evimin mutfağında....

O anlattı ben dinledim.Yatılı okul macerasını ,evliliğini ,arkasından eşini elim bir kazada yitirdiğini anlattı gözyaşları içinde.Ben de ağladım onunla beraber ,ben de onun gibi geride kalan yetimlerine aynı merhamet ve acıyla baktım..

Sonra bir gün onun hikayesi bitti .Sözler tükendi .Kalem yazmaz oldu.Anlayacağınız ayrılık vakti gelip çatmıştı.Ayrılırken o sahne hep can yakıcıdır,acıdır ve acıtır.Bir dostu kaybetmenin verdiği hüznüle, acıyla , akşam üstü uğurladım onu da diğerleri gibi salondaki kitaplığın ikinci rafına ..

Evet dostlar kitaplığa dedim ,şu kahverengi eskitme olan kitaplığa.

Kitaplar sadık dostlarımız, farklı dünyalara yolculuk yaptığımız arkadaşlarımız.

Ne çok söz vardır kitaplarla ilgili Bir kütüphane bir hapishane kapatır ,Kitaplar aklın ilacıdır gibi...

Şunu unutmamak gerekir ki yetişen zekaları kitaplarla beslemeyen uluslar yıkılmaya mahkumdurlar.

Günlük yaşamımızda bizi hiçbir geminin ulaşamayacağı limanlara götüren kitaplara yeterince zaman ayırıyor muyuz.?Biz kadınlar evde ayrı işte ayrı yoruluruz.İşin yorgunluğundan sonra ,evde yemek

bulaşık temizlik yetmezmiş gibi büyük oğlanın arkadaşlarıyla sorunlarına çözüm aramak ,küçük kızın

oynadığı oyunlarda figüran olmak çoğu annenin kaderidir.İşte bu tempodan sonra kanepeye ayaklarınızı

uzatıp dostlarınızla sohbet etmek hepimize iyi gelecektir.Bu dostunuz size mercimekli köfteyi tarif eden bir aşçı olabileceği gibi ,gündelik yaşamınızda karşılaştığınız sorunlara ilişkin çözüm yollarını sıralayan bir psikolog olabilir.Sohbete çağıracağınız dostlarınız tamamen sizin seçiminize bağlıdır. Biz anneler çocuklarımıza kitap sevgisini daha küçük yaşlarda aşılmalıyız .Sonra okulda bu aşılana filizler boy verecektir.

Çocuklarımız çok küçükse onlara yatmadan önce okunan masallar o gün meleğimizin rüyalarını renklendirecektir.

Ailece bir kitap okuma saati düzenlemek hem bir sosyal etkinlik olacak hem de çocuğunuzun kitap okuma alışkanlığı kazanmasında etkili olacaktır. Unutmayalım ki anne ve baba çocuğun ilk öğretmenleridir.

Evet kitapları seviyorsanız ,hayatınız boyunca mutlu olacaksınız demektir.